

Sygn. akt I C 60/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: stażysta Agnieszka Kostrzewa

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko (...) S.A. w (...)

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.200 złotych (dwa tysiące dwieście) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 528 złotych (pięćset dwadzieścia osiem) tytułem zwrotu kosztów sądowych;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca powodowi kwotę 103,55 (sto trzy 55/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 161128 w dniu 20.10.2016 roku;
4. zwraca pozwanemu kwotę 12,10 (dwanaście 10/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 160501 w dniu 29.04. 2016 roku.

Sygn. akt I C 60/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 listopada 2015 roku P. C. reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o zasądzenie od (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2.800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 października 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 18 maja 2015 roku miał miejsce wypadek w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki M. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność M. A.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Poszkodowany w związku z uszkodzeniem pojazdu zmuszony był wynająć pojazd zastępczy na czas niezbędny do zakupu części i naprawy pojazdu to jest na okres dnia 1 do 19 września 2015 roku i z tego tytułu poniósł koszt w wysokości 2.800 zł. W dniu 14 września 2015 roku poszkodowany przeniósł wierzycelność z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego na powoda. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania.

/pozew k. 3-5/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie pod sygnaturą akt I Nc 987/15 uwzględnił żądanie pozwu w całości.

/nakaz zapłaty k. 17/

W sprzeciwie z dnia 11 stycznia 2016 roku (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki określonej w normach przepisanych powiększonych o należny podatek VAT wg stawki 23 % opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł., kosztów korespondencji poniesionych w sprawie przez pełnomocnika pozwanego – zgodnie z potwierdzeniami nadania korespondencji znajdującymi się w aktach sprawy, oraz opłat kancelaryjnych za protokoły rozpraw poniesionych w sprawie przez pełnomocnika pozwanego – zgodnie z potwierdzeniami w aktach sprawy. Pozwany zakwestionował zakres szkody wskazując, że powód nie wykazał aby poszkodowany został faktycznie pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu w okresie wskazanego najmu, a uszkodzenia samochodu były tego typu że nie wykluczały dalszej jazdy tym samochodem. Nadto pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość szkody, w tym wysokość stawki dobowej czynszu najmu pojazdu zastępczego uznając ją za rażąco zawyżoną.

/odpowiedź na pozew k. 21-24/

W piśmie procesowym z dnia 5 lutego 2016 roku pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu dodatkowo wskazując, że stawka za najem w wysokości 200 zł nie jest wygórowana biorąc pod uwagę klasę pojazdu uszkodzonego i wynajętego i mieści się w granicach cen rynkowych.

/pismo procesowe k. 41-41 odwrot/

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 roku bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W imieniu powoda nikt się nie stawił – zawiadomienie dla pełnomocnika doręczone.

/protokół rozprawy z dnia 22 lutego 2017 roku – zapis na płycie CD k. 105 adnotacja 00:00:23-00:02:54/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2015 roku miał miejsce wypadek drogowy, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki M. typ (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność M. A..

Sprawca zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...).

/okoliczności bezsporne/

Uszkodzenia ww. samochodu marki M. obejmujące zarysowania z wgnieceniem lewego boku karoserii (błotniki przedni, tylni i dwie sztuki drzwi), a także zarysowania 2 sztuk tarcz kół, nie stanowiły przeciwwskazania do eksploatacji pojazdu do momentu rozpoczęcia naprawy.

/opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. k. 62-68/

M. A. dopóki nie otrzymał odszkodowania od pozwanego za naprawę uszkodzonego pojazdu marki M., nie naprawiał go. Do naprawy przystąpił dopiero po otrzymaniu odszkodowania, ale za uzyskane odszkodowanie nie był w stanie przeprowadzić naprawy. Naprawa trwała około 2 tygodni. Części do tego samochodu nie są łatwo dostępne.

/zeznania świadka M. A. – zapis na płycie CD k. 60 adnotacja 00:05:38-00:24:29/

W dniu 1 września 2015 roku poszkodowany M. A. zawarł z (...) P. C. umowę najmu pojazdu zastępczego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ze stawką za wynajem w wysokości 200 zł netto za dobę. Wydanie pojazdu

nastąpiło w dniu 1 września 2015 roku. Najem trwał do dnia 14 września 2015 roku. Z tytułu najmu powyższego pojazdu zastępczego (...). (...) P. C. wystawił M. A. fakturę na kwotę 2.800 zł.

/umowa najmu z dnia 1 września 2015 roku, rachunek nr (...) k. 10/

M. A. chcąc wynająć samochód zastępczy szukał rozwiązania bezgotówkowego. Zależało mu na tym aby nie musiał zapłacić za najem z własnych pieniędzy, i żeby osoba wynajmująca jemu pojazd zastępczy dochodziła zapłaty od ubezpieczyciela. M. A. nie analizował rynku pod kątem cen najmu pojazdu zastępczego. M. A. wynajął samochód marki A., gdyż nie lubi małych samochodów, które go krępują.

Dopóki samochód marki M. nie był w naprawie, to M. A. jak musiał to jeździł tym uszkodzonym samochodem. W czasie kiedy był już naprawiany M. A. nie miał innego samochodu którym mógłby jeździć i dlatego wynajął samochód zastępczy. M. A. wynajął samochód zastępczy, by móc wozić syna do szkoły z R. na ulicę (...). M. A. syna wychowuje sam. Jedynym dniem, kiedy jego syn po szkole miał wolne to był piątek. W pozostałe dni syn M. A. miał zajęcia - judo i basen i wtedy M. A. musiałby poświęcić dużo czasu na komunikację miejską, aby jeszcze pozalać swoje sprawy. M. A. w okresie kiedy wynajmował samochód zastępczy nie pracował, ale jeździł samochodem do Urzędu Pracy, na rozmowy z ogłoszeń o pracę.

/zeznania świadka M. A. – zapis na płycie CD k. 60 adnotacja 00:05:38-00:24:29/

W dniu 14 września 2015 roku M. A. zawarł z (...). (...) P. C. umowę przelewu wierzytelności z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego przysługującej mu wobec pozwanego Towarzystwa (...) w związku ze szkodą w pojeździe marki M. o numerze rejestracyjnym (...).

/umowa przelewu wierzytelności z dnia 14 września 2015 roku k. 11/

Pismem z dnia 20 września 2015 roku (...). (...) P. C. poinformował pozwanego o zawarciu z poszkodowanym M. A. umowy przelewu wierzytelności z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego i wezwał go do zapłaty kwoty 2.800 zł tytułem kosztów wynajmu w terminie 14 dni od otrzymania wezwania.

/wezwanie do zapłaty k. 12/

Decyzją z dnia 2 października 2015 roku pozwany poinformował powoda, iż nie może zająć stanowiska co do zasadności zgłoszonego roszczenia z uwagi na brak dostatecznego udokumentowania żądania.

/decyzja z dnia 2 października 2015 roku k. 13, 13 odwrot/

Przewidywany czas niezbędny do naprawy przedmiotowego pojazdu to 5 dni roboczych. Do tego czasu należy doliczyć 1 dzień na przyjęcie i 1 dzień na wydanie pojazdu po naprawie. Jedyną częścią zamienną niezbędną do naprawy była naklejka ochronna drzwi. Element ten nakleja się po zakończeniu naprawy w związku z czym jej dostarczenie do warsztatu nie wstrzymywało w żaden sposób naprawy. Część mogła być zamówiona jeszcze przed lub w trakcie naprawy. W tym więc przypadku nie ma dodatkowo okresu oczekiwania na części zamienne. Wobec powyższego łączny czas pozostawiania pojazdu w naprawie (technologiczny czas naprawy pojazdu) to okres 7 dni roboczych. W związku z faktem, że w przeciągu 7 dni roboczych wypada jeden weekend uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 9 dni kalendarzowych.

Wynajęty pojazd marki A. (...) jest samochodem segmentu E to jest klasy średniej wyższej. W związku z powyższym dla ustalenia kosztów najmu pojazdu analogicznej klasy należało przyjąć stawki i jak dla samochodów segmentu E.

Stawka najmu dobowego określona na poziomie 200 zł nie była wygórowana i kształtowała się poniżej kosztów najmu w uznanych wypożyczalniach.

/opinia pisemna biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. k. 62-68/

Jeśli za podstawę pracochłonności przyjąć technologiczny czas naprawy wynikający z prywatnej kalkulacji poszkodowanego, to okres naprawy wynosił 9 dni roboczych, a uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 11 dni kalendarzowych.

/opinia pisemna uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. k. 87-90/

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach, a w przeważającej mierze na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S.. Opinia ta po jej uzupełnieniu nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd uznał dowody za wiarygodne i przyznał im wiarę w całości.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się zwrotu kosztów pojazdu zastępczego przy uwzględnieniu kalkulacji naprawy pojazdu nr 0108bab15 z dnia 28 maja 2015 roku sporządzonej przez prywatnego rzeczoznawcę mgr. inż. J. B. na zlecenie poszkodowanego M. A.. W sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż sprawcą kolizji był kierowca, który zawarł z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany zakwestionował zakres szkody wskazując, że powód nie wykazał, aby poszkodowany został faktycznie pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu w okresie wskazanego najmu, a uszkodzenia samochodu były tego typu że nie wykluczały dalszej jazdy tym samochodem. Nadto pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość szkody, w tym wysokość stawki dobowej czynszu najmu pojazdu zastępczego uznając ją za rażąco zawyżoną.

Odpowiedzialność pozwanego za szkodę wyrządzoną w pojeździe statuuje art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie zaś z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm. - dalej: "u.o.u.o.") w związku z art. 1 pkt 1 tej ustawy, odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń odpowiadającego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela zasadniczo jest tożsamy z zakresem odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym wynikającym z przepisów kodeksu cywilnego określających zakres odpowiedzialności odszkodowawczej.

W myśl art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. § 2 komentowanego przepisu przewiduje także odpowiedzialność sprawcy za straty, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*), oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*). Naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 1 i 2 k.c.).

Bezspornym jest, iż utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z pojazdu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c. i rodzi obowiązek wypłaty odszkodowania, wówczas gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało poniesienia określonych kosztów. Niemożność korzystania z pojazdu mechanicznego

jako składnika majątkowego niewątpliwie stanowi źródło szkody o charakterze niemajątkowym, polegającej na dyskomforcie spowodowanym niedogodnościami posiadacza pojazdu wynikającymi z niemożności korzystania z tego składnika majątkowego.

Utrwaloną jest linia orzecznicza przewidująca, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, Lex 1011468). Korzystanie z samochodu stało się przy obecnym stanie rozwoju stosunków społecznych i gospodarczych standardem cywilizacyjnym. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. Szkodą majątkową podlegającą naprawieniu są wydatki poniesione przez poszkodowanego w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. W świetle powyższych rozważań uznać należy, iż odszkodowanie należy się za czas celowej i ekonomicznie uzasadnionej naprawy pojazdu, bez wliczenia innych czynności likwidacyjnych.

Rozstrzygnięcie sprawy sprowadzało się zatem do ustalenia celowego i ekonomicznie uzasadnionego czasu naprawy pojazdu należącego do powoda, ustalenia czy zakres uszkodzeń pojazdu powoda umożliwiał poszkodowanemu dalsze z niego korzystanie oraz zasadności stosowanej przez powoda wysokości stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego.

Dla poczynienia powyższych ustaleń niezbędnym było zasięgnięcie wiadomości specjalnych.

Zgodnie z opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S. technologiczny czas naprawy samochodu powoda to okres 7 dni roboczych, a uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 9 dni kalendarzowych.

Jeśli za podstawę pracochłonności przyjąć technologiczny czas naprawy wynikający z prywatnej kalkulacji poszkodowanego to okres naprawy wynosił 9 dni roboczych a uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 11 dni kalendarzowych.

Nadto z obiektywnego punktu widzenia (z punktu widzenia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego) stawka najmu dobowego określona na poziomie 200 zł nie była wygórowana i kształtowała się poniżej kosztów najmu w uznanych wypożyczalniach.

Przedmiotowe postępowanie obejmuje żądanie zasądzenia zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie zaś żądanie zasądzenia zwrotu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Tym samym Sąd w niniejszym postępowaniu nie czyni przedmiotem ustaleń faktycznych i rozważań tego, która z kalkulacji naprawy, to jest kalkulacja naprawy pozwanego czy powoda, jest prawidłowa i która odzwierciedla faktyczny zakres i czasookres koniecznej naprawy. Powód domagał się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przy uwzględnieniu kalkulacji naprawy pojazdu nr 0108bab15 z dnia 28 maja 2015 roku sporządzonej przez prywatnego rzeczoznawcę mgr. inż. J. B. na zlecenie poszkodowanego M. A.. Pozwany w niniejszym postępowaniu nie przedstawił żadnych zarzutów co do tej opinii. W tej sytuacji w ocenie Sądu technologiczny czas naprawy przedmiotowego pojazdu należy uwzględnić w oparciu o prywatną kalkulację poszkodowanego M. A., z której wynika czasookres naprawy, kwalifikacja uszkodzeń i konieczność wymiany uszkodzonych elementów.

Mając na uwadze powyższe rozważania i dowody, na gruncie ustalonego stanu faktycznego w sprawie Sąd uznał, że roszczenie poszkodowanego o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego jest zasadne w zakresie 11 dni, co przy uwzględnieniu stawki 200 zł netto, - 2.200 zł. Z uwagi na fakt, iż pozwany w toku postępowania likwidacyjnego nie wypłacił powodowi żadnej kwoty z tego tytułu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.200 zł. i oddalił powództwo w pozostałej części. (punkt 1 i 2 sentencji wyroku)

Sąd rozstrzygnął o odsetkach na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 455 k.c.

W niniejszej sprawie pozwany został wezwany do zapłaty kosztów najmu pojazdu zastępczego pismem z dnia 20 września 2015 roku. Pozwany decyzją z dnia 2 października 2015 roku odmówił wypłaty odszkodowania. W ocenie Sądu pozwany powinien był spełnić świadczenie już w tej dacie. Biorąc pod uwagę, iż roszczenie powoda w tym zakresie opiewało za okres późniejszy Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu to jest od dnia 9 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku zastrzegając że od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. (punkt 1 sentencji wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. Zgodnie z treścią tego artykułu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie zastosować należało zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów. Powódka żądała zasądzenia od pozwanego kwoty 2.800 zł. Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 2.2000 zł. Powódka wygrała zatem sprawę w 79 % w związku z czym powinna ponieść koszty procesu w 21 %.

Powódka poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 936,45 zł , na które składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 140 zł., koszt zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 600 zł ustalony w oparciu o § 6 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490) oraz koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 196,45 zł.

Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 1.004,90 zł na które składa się koszt zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 600 zł ustalony w oparciu o § 6 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490), opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, oraz koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 387,90 zł.

Łącznie zatem koszty procesu poniesione przez strony wynoszą 1.941,36 zł.

Biorąc pod uwagę udział w jakim każda ze stron powinna ponieść koszty procesu powód powinien je ponieść w wysokości 407,68 zł , a poniósł je w wysokości 936,45 zł.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 528 tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu (punkt 1 sentencji wyroku).

Na podstawie art. 80 ust 1 w zw. z art. 84 ust 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025). Sąd nakazał z funduszy Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz powoda kwotę 103,55 zł. z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 161128 uiszczono jej w dniu 20 października 2016 roku tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego (punkt 3 sentencji wyroku).

Na podstawie art. 80 ust 1 w zw. z art. 84 ust 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025) Sąd nakazał z funduszy Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz pozwanego kwotę 12,10 zł. z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411 160501 uiszczono jej w dniu 29 kwietnia 2016 roku tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego (punkt 4 sentencji wyroku).